

Till Minne

af

H. P. B.

En syn.

Jag stod ensam på klippan i hafvet omgifven af den kolvartr natten. Rasande vågor vräkte sig öfver den kala graniten vid mina fötter, stormen ref och slet i mitt ~~kläd~~ hår och mina kläder och jagade iskallt skum upp i mitt ansikte, och med dess tjut och med ~~hög~~ det upprörde hafets dån blandade sig också mullrande, medan en blågrön, flammade blit då och då genombrot det mörka täckelset.

Elementernas raseri var en bild af mitt inre sådant jag önskat att det varit. Ty hat, vrede, förhärskelse, förtroflam, vainsinne — allt detta bodde i djupet af min själ och förorsakade mig outhärliga lidanden, ^(med uppbjudande af all min styrka) Ty jag kunde jag ~~kunde~~ ej gifva dessa kän-

slor luft. Dammalt hade förstelnat mina lemmar, och ett doft, ett hämskt lugn hade intagit mig. Jag visste att jag stod på gränsen mellan lif och död, att jag snart skulle sprängas af det förfärliga uti mig, om jag ej blef i stånd att kämpa mig ut ur det svarta mörkret... Men hafet omgaf mig på alla sidor, och jag stod öfvergifven och hjälplös på den hårda klippan — en bild af det namnlösa sländet.

Med ens löstes min tungas band och jag ropade — nej, det var som om tusende millioner stämor mot mig brustit ut i ett klagande skri, och öfverröstande hafets, stormens och åskans dån rullade ropet fram i natten:

hvad är lifvet?

Da blef det tyst som genom ett föllslag, och liksom bilder i ett panorama gled olik synner förbi mitt häpnande öga, den ena på den andra.

Till först det inre af en kyrka, upplyst af praktfulla kronor. Högtidliga, brusande orgelackord svepa fram öfver den talrika församlingen som lysnande och sjungande följer med de härliga tonerna. Och när musiken tystnat, stiger den svartblådde

prästen upp i predikstolen och håller ett långt och vackert tal beledsagat af lifliga gester. Många ögon tåras, många snyftningar höras, medan talaren andas ut efter en slutad mening. De äro så gamla och kända, dessa saker som förkunnas, men ack, alltid så nya och fröstefulla! Innehållet i den rörande predikningen är nog det samma som alltid, men hvem förtälar att hon det om och om igen under växlande former! "Så älskade Gud världen att Han utgaf sin ende son, på det att hvar och en som tror på honom skall förgis, utan få evinnerligt lif." Hören I det, bröder och systrar, tron försäzar oss, tron på honom som dog korsets dö död för våra synder, som af kärlek tog på sina starka skuldror allt det vi syndiga Adams barn förbrutit och någonsin förbruta och försonade det. Tänken härpå, kära vännar! Han försonade, han frälste oss från synd och helvete och gaf oss det ewiga lifet — oss som äro döpta i hans namn. Genom tron på honom blifva vi saliga — och endast genom tron. De de arme som förskjuta fesus! ...

Sådan var flämningen där inne i kyrkan. Men uti härskade vinteraftonen kall och blåsigt.

På den snöbetäckta marken i skenet af det ljus

Som strömmade ut från ett af kyrkfenstren stod en
i trasor höljö kvinna med ett barn från armen. Sorg
och håande hade vanstått ett kanske fördom skönt ansik-
te, hungen hade utmarglat det. Själff hutthande af hös
svepte modern den trödshtna själen tätare kring sitt
sofrande barn.

Hennes ögon brunno af en dyster eld, då hon vä-
nde sig mot det upplysta fenstret och mumlade:

— Ah, jag vet nog hvad I ha för er där inne, I
hycklare! I tala om frälsning och tro och Guds vändliga
kärlek och alla möjliga andra vackra graunlites, I be-
dragare. O, I haften råd att göra det, I som haften en
sång att sofra och en brödkaka att bita uti. Väl kunn-
nen I trosta eder med en boning i paradiset, I som haften
ett hem redan här... Ja, ja, det är eder rätt, det skall
så vara. Några äro utvalda, många skola fördömas... Ha,
äpen jag, äpen jag trodde en gång med hela min själ
och jag älskade Jesus mer än allt annat. Natt och dag
låg jag för knä och bad till honom att han skulle skicka
hjälp åt min döende moder. Men hjälpen kom ej, ha
ha ha, och hon, moder min, dog af spekdöm och rikt.
Så var jag förtviflad, men jag trodde ännu. Jag bad

för min moders själ och jag bad för mig själf. Jag bad
att jag skulle få dö och komma upp till honom och till
mot. Hvad hade jag att göra i denna usla värld? Ingen,
intet hade jag att lefa för, därför bad jag så innerligt att
få komma upp i paradiset. Jag fruktade och hatade synden så.
... Men i stället för döden kom han, han som jag lärde
mig älska mer än mig själf, mer än himmel och Gud och
allt, och han tog min ära och öfvergaf mig... Ah,
förbannelse öfver honom, förbannelse öfver alla, hvad jag
hatar, hvad jag hatar!

Hon hade blifvit allt ifrigare, medan hon talade, hen-
nes ögon skjöts ondskefulla blixtar, hennes kropp skak-
ade af köld och lidelse, och tryckande med vänstra ^{handen} ~~armen~~
barnet till sitt bröst, try hon med den högra upp snö
och slungade ^{den} mot förstret så att det gaf genlyd i in-
torna.

— Förbannelse! utropade hon, — förbannelse öfver
alla de lögnen som där inne predikas, förbannelse öfver
er bleknosar som sitta i kyrkorna med Gud på läp-
parna och djäfvulen i hjärtat — förbannelse öfver dig,
Du grymme, afundsjuke Gud som behöfver varma, rika tem-
pel till bostad och fetta prästler till tjänare, medan du

låter oss, stackars uslingar, svalta och frysa ihjäl-
förkannelse tusenfeldt!

Och den arma kvinnan skakade sin knutna öf-
ve så häfligt, att barnet vaknade och gaf sig tillkan-
na genom ett sakta kvitande. Vid detta välbekanta
lyd upphörde hon genast med sina utgjutelser, furien
förvandlades till moder, och omfattande den lille med
kända armarna, tryckte hon honom ^{äter} mot sitt bröst och
vaggade honom stilla fram och åter.

— Sof, sof, barnet mitt, hviskade hon halft smer-
kande, halft förtvifladt, — somna, liten älskling, så
vet du ej af ditt slände... Mamma pussar dig, mam-
ma lullar dig, sång har du ej, men mammas barm
är ännu varm, och hon skall skydda dig mot köld.
Inga änglar vaka vid din hufvudgärd, ty din mot-
är en förbannad varelse, men grät ej, barnet mitt, grät
ej, mamma vakar. Snart får grynet mjölk och en varm
guld-säng att sova i, och mamma skall leka med
sin gosse... Hjärtligt Guds! skrek hon plötsligt
till. — Hur kan du låta en oskyldig varelse så lida! Se
du ej att han kippar efter andan, att han dör af
svält — han har inte fått föda på två dagar... Ah,

Jesus, mamma skall skaffa dig mat — kom, vi skola stjäla!

Och med vanslömig häftighet rusade hon bort, präsande barnet intill sig,...

Men där inne i den varma, väbupplysta kyrkan spelade orgeln så högstämmt, så lugnt, och församlingen sjöng med andakt sin slutpsalm...

Med ett hänskratt vände jag mig bort från denna syn, och se, den försvann i nattens möker, och mitt hänskratt gick upp i hafets och stormens dån.